

všechny současně u téhož soudu a jest o všech vynésti jediný konečný rozsudek. Takovéto jednotné vyřízení není však v praxi vždy možným nebo náhodou k němu nedojde, a v takových případech přichází k místu ustanovení Šu 265 tr. ř., by uplatnil shora uvedenou zásadu hmot. práva. Š 265 tr. ř. dlužno tudíž ve spojení s Šem 34 tr. zák. vykládati v ten rozum, že v případech, které podle všeobecných zásad bylo společně vyřídití, které však byly vyřízeny rozsudky rozdílnými, výměra celkového trestu nesmí převyšovati trest, na který by se uznalo, kdyby v úvahu přicházející trestné činy byly bývaly předmětem jediného odsouzení. Právní možnost, by sbíhající se trestné věci byly jednotně vyřízeny, je tudíž nutným předpokladem pro použití Šu 265 tr. ř. V tomto případě přichází jako souběžný v úvahu rozsudek cizozemský, kterým cizinec byl odsouzen pro zločin v cizozemsku spáchaný a který tudíž se týká trestného činu, ohledně něhož tuzemskému soudu (nehledíc k výjimečnému ustanovení Šu 40 tr. zák., jež tu nemá místa) podle Šu 39 tr. zák. pravomoc nikdy příslušetí nemůže. Jelikož tu podle toho, co bylo uvedeno, není onoho podstatného předpokladu Šu 265 tr. ř., nelze tohoto ustanovení zákona použítí. Tím jsou vyvráceny i důvody, jimiž nalézací soud použítí posléze citovaného ustanovení zákona se snaží ospravedlniti. Ustanovení Šu 36 tr. zák. dovolává se soud prvé stolice neprávem, neboť ten se týká výhradně tuzemců, kteří spáchali zločin v cizozemsku. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhovětí, napadený rozsudek v uvedeném bodu zrušiti a trest nově vyměřiti.

Čís. 2106.

Intelektuelním původcem (strůjcem) zločinu není toliko ten, kdo zločinný úmysl v přímém pachateli vyvolá (rozkazem, radou, poučením), nýbrž i ten, kdo přímého pachatele ve zločinném rozhodnutí, třebaž bez jeho přičinění pojatém, utvrzuje (poučením, schvalováním).

Pomocníkem ve smyslu Šu 5 tr. zák. jest, kdo jakýmkoli způsobem přímému pachateli při vykonávání zločinu napomáhá.

Trestnou pomocí jest i spolupůsobení při úpravě (vyděračného) obsahu písemného projevu, jímž byl zločin (§ 98 b) tr. zák.) spáchán.

(Rozh. ze dne 26. září 1925, Zm II 207/25).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. února 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na zločinu veřejného násilí vydíráním podle §§ů 5, 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost ponechává část rozsudku soudu prvé stolice, již byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle Šu 488 tr. zák. a článku V. zák. čís. 8 ř. zák. z roku 1863 nedotčenu a napadá rozsudek toliko potud, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem vydírání podle §§ů 5, 98 písm. b) tr. zák., důvodem zmatečnosti podle čís. 9 písm. a)

Šu 281 tr. ř. namítajíc, že v nadiktování výhrůžného dopisu nelze shledati spoluvinu podle Šu 5 tr. zák. protože prý stěžovatel ihned po té, když dopis byl napsán, vydal zákaz, by dopis nebyl odeslán. Předpoklad stížnosti přičítá se opačnému předpokladu nalézacího soudu, který (zcela zbytečně) uvažuje též o právním významu stěžovatelova zákazu, by dopis, jím nadiktovaný, nebyl odeslán, vyslovil, že má za to, že tvrzení obžalovaného Viktora M-ého, že řekl sestře Pavle M-ské, by dopisu jím nadiktovaného neodeslala, jest čistou smyšlenkou. Stížnost ani netvrdí, že tento výrok je stížen některou z vad v čís. 5 Šu 281 tr. ř. vyjmenovaných. Pouhým opačným tvrzením a pouhými protiúvahami ho neodstraní, brojíc jen proti tomu, jak nalézací soud v mezích Šu 258 tr. ř. hodnotil průvodní moc důkazů po stránce skutkové. Ani další předpoklad stížnosti, že stěžovatelova sestra byla by výhrůžný dopis napsala a odeslala i bez stěžovatele a že by byla tak učinila, i kdyby ji byl stěžovatel dopis, jím nadiktovaný, po napsání odebral, nemá v rozsudečnických zjištěních opory. Arciť mohl by snad poukaz na tuto okolnost býti shledán ve výpovědi Pavly M-ské. Než opomenutí této části výpovědi Pavly M-ské nezakládá formálního zmatku neúplnosti soudního výroku podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Neboť okolnost, v stížnosti předpokládaná, nemá právního významu. Intelektuálním původcem, strůjcem zločinu není podle Šu 5 tr. zák. toliko ten, kdo zločinný úmysl v přímém pachateli vyvolal (rozkazem, radou, poučením), nýbrž i ten, kdo přímého pachatele ve zločinném rozhodnutí, třebaš bez jeho přičinění pojatém, utvrzuje (poučením, schvalováním). A pomocníkem jest podle Šu 5 tr. zák., kdo jakýmkoliv způsobem přímému pachateli při vykonání zločinu napomáhá, takže trestnou pomocí jest i spolupůsobení při úpravě obsahu písemního projevu, jímž byl zločin spáchán.

Čís. 2107.

Způsobilost výhrůžky, vzbuditi důvodnou obavu, dlužno posuzovati s hlediska napadeného; nezáleží na tom, zda opovězené zlo mohlo se státi skutkem v celém vyhrůžkou naznačeném rozsahu.

Zlem ve smyslu Šu 98 b) tr. zák. jsou i nepříjemnosti a újmy menšího rázu, jež ohrožený při odvrácení opovězeného útoku pocítí (v něž se musí uvoliti).

(Rozh. ze dne 26. září 1925, Zm II 208/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. února 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí vydíráním podle Šu 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc důvody zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) a b) Šu 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že vyhrůžka nebyla způsobilá vzbuditi v Rafaelu B-ovi důvodnou obavu. Námitku tu opodstatňuje stížnost poukazem na zjištění, že kupní cena byla ve smlouvě uvedena správně